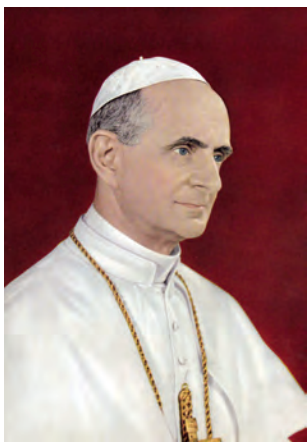

El Papa Pau VI serà beatificat el 19 de novembre

▶ Amb data del 10 de maig el papa Francesc ha aprovat un miracle atribuït a la intercessió de Pau VI: la guarició d'un fetus en el si de la mare. El dia 20 de desembre de 2012 el papa Benet XVI ja havia aprovat el Decret de virtuts heroïques del servent de Déu Pau VI (Giovanni Battista Montini), papa, que passà a rebre el tractament de venerable. Tenint en compte ambdues coses, el papa Francesc, en l'audiència concedida al cardenal Angelo Amato, SDB, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, ha fixat la data de beatificació del papa Pau VI: serà el diumenge 19 d'octubre en acabar el Sínode sobre la Família. Pau VI fou papa del 21 de juny de 1963 al 6 d'agost de 1978 i dugué a terme el Concili Ecumènic Vaticà II, iniciat pel seu predecessor, sant Joan XXIII.

GLOSSA

Recuperar les grans paraules

Un grup de pares que participa en un programa formatiu que ofereix l'escola dels seus fills —i al qual assisteixen, també, alguns professors—, comenta la necessitat de repensar l'educació i recuperar les grans paraules que fan possible l'acció educativa. No és un tema secundari.

L'acció educativa de les darreres dècades, tant en l'àmbit familiar com, especialment, a l'escola, ens mostra com s'ha ampliat el vocabulari educatiu amb l'aportació de paraules procedents de les tecnologies, de l'empresa... L'hem ampliat i —ben cert— l'hem enriquit amb paraules significatives. En altres ocasions, però, hem assumit les noves paraules sense percebre'n el canvi o l'absència de sentit, la seva intenció oculta. Hem viscut, probablement, una inflació de paraules que s'han convertit, en determinats casos, en vocabulari d'allò que és políticament correcte, sotmès al vaivé del moment i poca cosa més. Algunes d'aquestes paraules han esdevingut buides i cap educador els ha aportat un rostre concret, una vida, per tal que esdevinguessin significatives, creïbles i referencials. Altres han envellit en no gaire temps —eren de *temporada*. Altres amb prou feines han arrelat: no tenien futur en l'educació, n'eren alienes; d'altres, però, romanen i encara creen confusió i desconcert. Al-

tres, finalment, han fet el seu servei i resten arraconades, ja amortitzades.

En el grup de persones esmentat urgia la conveniència d'un generós acte de realisme per recuperar les grans paraules, siguin de sempre o de nova fornada, però carregades de sentit humanitzador i que ajuden a créixer, a ser millor; i apropen a la bondat, testimoniades per rostres concrets, per pares i mestres que n'han fet vida i la transmeten. Urgia repensar el sentit de l'educació, recuperant les paraules que faciliten un diàleg educatiu ric i enriquidor, punt de trobada de la diversitat de mires, de les voluntats d'avançar. I reflexionar i prendre les decisions adequades des d'aquest diàleg al qual els educadors s'han d'apropar amb desig d'aprendre, cercant respostes als reptes i a les necessitats actuals, disposats a desprendre's tant de les teories dogmatitzadores com de les sotmeses a la inconsistència de les modes del pensament a l'ús. S'imposa un generós acte de realisme, de fidelitat a la persona i de respecte a la seva dignitat per fer créixer en humanitat, a la manera de Jesús, la Paraula que es va fer Home, Home Nou, per ensenyar-nos i testimoniar-nos les paraules de vida. «Ara, Senyor, [...] concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula» (Ac 4,29).

Enric Puig Jofra, SJ

Pentecosta

El proper diumenge dia 8 de juny és la Solemnitat de la Pentecosta: amb la vinguda de l'Esperit Sant es clouen els cinquanta dies del temps pasqual. Aquest dia és la festa titular de la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa i de la parròquia del Sant Esperit.

A les 8 del vespre: Celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

REMEU MAR ENDINS

La paràbola del bon comunicador

En el pensament del papa Francesc hi té un lloc destacat la categoria de «l'encontre», l'encontre personal, és clar. Ell valora molt el fet de no aïllar-se, de no tancar-se en un mateix, o en la pròpia institució, sinó que cal sortir, comunicar-se, «fer-se proïsme». Per això fa servir amb llibertat un substantiu poc freqüent entre nosaltres: la *proximitat*, que es

pot definir com la tendència o l'hàbit —i si ho voleu, la virtut— de «fer-se proïsme». La proximitat és molt més que l'estar a la vora. Es pot estar a la vora d'una persona, però no sentir-la com a proïsme; es pot estar a la vora d'algú i al mateix temps molt lluny d'ell pel que fa als sentiments.

M'he fet aquestes reflexions llegint les seves homilies de quan era arquebisbe de Buenos Aires i, de manera especial, llegint el missatge que va fer públic el passat 24 de gener, festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, per a la Jornada de les Comunicacions Socials que coincideix amb aquest diumenge de l'Ascensió del Senyor i que enguany té aquest lema: «Comunicació al servei d'una autèntica cultura de l'encontre.»

Com podem posar la comunicació, que avui dia compta amb tants avenços tècnics al servei d'allò que el Papa anomena «una autèntica cultura de l'encontre»? El Papa recorre a una pàgina de l'Evangelí: Un escriba s'acostà a Jesús i li preguntà: «Qui és el meu proïsme?» (Lc 10,29). Jesús li va contestar amb la paràbola del «bon samarità» que —com diu el Papa— és també la paràbola del bon comunicador. Perquè el qui comunica es fa proïsme, es fa proper.

En aquest punt el Papa fa unes afirmacions molt valuoses: «No n'hi ha prou de transitar pels carrers digitals, és a dir, estar connectats i prou; cal que la connexió vagi acompanyada d'un veritable encontre. No podem viure sols, tancats en nosaltres mateixos. Necessitem estimar i ser estimats. Necessitem tendresa. La xarxa digital pot ser un lloc ric en humanitat; no una xarxa de cables i prou, sinó de persones humanes. La neutralitat dels mitjans de comunicació és aparent: només aquell que comunica posant-se en joc ell mateix pot representar un punt de referència. El compromís personal és l'arrel mateixa de la fiabilitat d'un comunicador. Precisament per això el testimoni cristià, gràcies a les xarxes socials, pot arribar a les perifèries existencials.»

El qui conegui una mica el pensament del papa Francesc quedarà admirat de la presència de categories molt seves —com ara encontre, tendresa, sortir a les perifèries existencials— en el fragment que acabo de citar. El Papa proposa els principis de l'humanisme cristià al món sorprenent i engrandit dels mitjans digitals de comunicació.

I, a la llum d'aquest humanisme, ens diu quelcom molt seriós. Vegeu: «No s'ofereix el testimoni cristià bombardejant amb missatges religiosos, sinó amb la voluntat de donar-se als altres». Com va fer-ho el «bon samarità» de la paràbola de l'Evangelí de Lluc. Aquests principis valen no sols per als comunicadors professionals, les persones que treballen en els mitjans de comunicació social, grans i nous. Valen per a tothom. Perquè, gràcies sobretot a les noves tècniques de comunicació, tots som emissors i receptors de missatges.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

JORDI BREU

El bisbe Joan, en el record

Tot i els més de vint anys que fa que el bisbe Joan Carrera va deixar de ser el rector de la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, la seva empremta és ben viva. Un grup de feligresos d'aquesta parròquia, que van organitzar diversos actes per recordar-lo en complir-se cinc anys del seu traspàs, van fundar el Memorial Bisbe Joan Carrera. Ara que se'n compleixen 60 de la seva ordenació presbiteral, han muntat l'exposició «Un ara mateix... per sempre», que es pot veure a Montserrat. Jordi Breu és membre del Memorial.

Per què s'estimen tant Mn. Joan?

Amb el seu tarannà humil, senzill, afectuós, afable i atent a les necessitats dels més desvalguts, es va fer estimar molt per tota la feligresia, i també per aquells que es mantenien apartats de l'Església. Ens invità a centrar-nos en Jesucrist i ens comunicà el seu amor a la Mare de Déu de Montserrat.

Per què va connectar?

Hi va aportar nous aires. Va crear el consell pastoral, va impulsar l'escola parroquial i la catequesi d'infants i joves. Va promoure la creació de la Fundació Santa Eulàlia, dedicada a la tercera edat. També es va preocupar de les necessitats socials dels immigrants i dels més necessitats. Va promoure activitats per donar a conèixer la cultura catalana.

Què hi trobem a l'exposició?

Un recull de fotografies del bisbe i les seves pròpies paraules, extretes dels seus articles a *Catalunya Cristiana* publicats en la seva columna *Ara mateix*. Al Memorial ens proposem seguir treballant en accions que mantinguin viva la memòria del bisbe Joan.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Cáritas en la Iglesia primitiva

Los primeros cristianos de Roma pertenecían a todas las etnias existentes en el mundo conocido y sus idiomas maternos y sus culturas eran tan diversos como sus orígenes. El Evangelio fue conformando una identidad propia en los nuevos creyentes y su inserción en una comunidad cristiana verdaderamente universal (o católica), una comunidad plural y solidaria, con una misma fe y una misma esperanza.

En la *Historia eclesiástica* de Eusebio de Cesarea leemos que en tiempos del papa Cornelio (251-253) la Iglesia de Roma se cuidaba de 1.500 personas entre indigentes, viudas y enfermos. Y debieron aumentar en los años sucesivos, como reflejan con naturalidad muchos documentos.

La Iglesia recaudaba lo que necesitaba para atender sus obras caritativas, fundamentalmente a través de colectas entre los fieles en fechas y tiempos determinados (Cuaresma). Las propiedades agrarias que la Iglesia romana poseía en África y en Sicilia tenían unos administradores cuya misión era enviar a Roma el fruto de las cosechas para atender a las necesidades del ministerio de la caridad.

En momentos de especial penuria, el obispo de Roma —al igual que muchos otros obispos en sus respectivas sedes— promovió una solidaridad a favor de los más débiles de sus comunidades, lo que suscitó la admiración de un testigo no dudoso: el emperador Juliano, llamado el Apóstata (artículo siguiente).

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Edit. San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Nobleza obliga

- Si gritas y pides «¡justicia!»... tú, primero, has de ser justo.
- Si buscas comprensión, antes tú deberás ser comprensivo.
- Si pretendes respeto, sé tú respetuoso siempre con los demás.
- Si intentas que te atiendan y sirvan, atiende y sirve tú, el primero.
- Si buscamos la silla libre, hemos de haber ofrecido antes la nuestra.
- Si queremos mandar, hemos de aprender a obedecer, sonriendo.
- Si imploramos perdón, habremos dado antes nuestro perdón.
- Si aspiramos a un trato educado, cordial, démoslo nosotros también.
- Quien quiera tener siempre la razón, tendrá difícil la convivencia.
- El que busque ser más que los otros —el soberbio—, sufrirá mucho.
- El que pretenda con su vida tan sólo brillar, iluminará a muy pocos.
- Hemos de *reír* un poco más. Y *reírnos* de nosotros mismos. Ello es curativo para el cuerpo, para la mente y para el espíritu. Schuman afirmaba: «No me habléis de la gente que *nunca ríe*: No es gente seria.»
- ¿Queremos el don de la alegría? Hemos de pedirse-lo al Espíritu Santo, tener el arado apretado hacia la tierra y esparcir las semillas del amor y de la bondad. Allí crecerán y darán fruto.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dios también habita en las ciudades

Salta de alegría el niño que encuentra su juguete perdido... Respiramos, si encontramos un motivo de seguridad. Damos gracias a Dios si encontramos una persona amiga entre el ambiente anónimo urbano.

¿Cómo es que después de la Ascensión, los apóstoles regresan alegres? Han descubierto la nueva presencia: «Me voy y vuelvo a vuestro lado» (Jn 14,28). Esa presencia no debe ser fabricada sino descubierta, desvelada. Dios no se oculta a aquellos que lo buscan con un corazón sincero. ¡Él está!

Unos días antes de la reciente celebración de la primera fase del Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades, su impulsor, el cardenal Lluís Martínez Sistach, hacía memoria de las palabras del papa Francisco: «Necesitamos reconocer la ciudad desde una mirada de fe que descubra al Dios que habita en sus hogares, en sus calles, en sus plazas. Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia» (EG, 71).

El Señor nos envía como testigos a los ambientes cotidianos y hasta los confines del mundo, «a través de las obras santas» (S. Francisco de Asís), mostrando el amor y la misericordia de Dios. Él está con nosotros «todos los días hasta el fin del mundo» (Mt 28,20).

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Mc 16,29-33]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. iv); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona.
3. **Dimarts** [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova.
4. **Dimecres** [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova.
6. **Divendres** [Ac 28,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Robert, abat cistercenc; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.
8. **† Diumenge vinent**, de Pentecosta (lit. hores: pròpia) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7. 12-13 / Jn 20,19-23]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'enduigué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek, Munic (Alemanya)

[Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.»

Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndole irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones, el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones, / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

La festa de l'Ascensió en Mateu

Probablement l'escena més important de tot l'Evangelí de Mateu. Tres notes.

Jesús, tal com havien anunciat l'àngel del Senyor i Jesús mateix, s'apareix als deixebles en una muntanya de Galilea. La muntanya és un lloc paradigmàtic en la tradició jueva. Aquí també (cf. el sermó de la muntanya). I s'apareix amb autoritat. L'autoritat de Jesús no és només la de la seva activitat docent (cf. Mt 7,27-28), sinó també la que li confereix el compliment de la promesa en el discurs del judici final (25,31; cf. 24,30-31) i la profecia que ha fet davant del gran sacerdot (26,64). La resurrecció de Jesús, tal com varen veure en el

relat de la passió, és el començament de la resurrecció universal (cf. Mt 27,51-53). Aquesta solemnitat i aquesta autoritat sembla que havien d'esvair els dubtes dels deixebles.

En aquest marc Jesús els confia la missió apostòlica: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat». Aquesta és la missió. Per una banda el baptisme, amb una fórmula trinitària inusual en el Nou Testament, però que té aquí una claredat ineborrable. D'altra banda, «ensenyant-los a guardar tot el que us he transmès». Aquí prenen consistència una vegada més els cinc discursos de Jesús. Recordem que hem anat subratllant la necessitat

de les bones obres que es desprenen de l'ensenyament de Jesús. És un missatge central de Mateu. L'ensenyament de Jesús té com a objectiu primordial la realització de les bones obres.

«I vet aquí que jo em quedo amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món». El Jesús que s'acomia, en Mateu, no se'n va sinó que roman en l'Església. És sempre amb l'Església presidint-la amb la seva presència i la seva autoritat. És el «Déu amb nosaltres» del començament de Mateu que continua donant tota la força al seu ensenyament. L'Església no pot erigir-se per damunt del Senyor present, que la condueix i la guia en la plenitud.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 31, a les 19.30 h. A la parròquia de Sant Pere de Rubí, celebra la Missa de Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Rubí.

Aquest diumenge dia 1 de juny, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia en el VI Aplec de les Famílies al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell.

Dilluns dia 2, a les 10 h. Visita la Comunitat del Carmel de Terrassa.

Dimarts dia 3. Participa en la reunió de la Comissió Episcopal de Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dimecres dia 4, a les 11 h. Presideix la reunió d'arxiprestos.

Dijous dia 5, a les 13 h. Visita la Comunitat dels Franciscans de Granollers.

A les 21 h. Reunió amb el grup de matrimonis joves de la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera.

Divendres dia 6, a les 20 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès.

Dissabte dia 7, tot el dia. Participa a l'Aplec de l'Esperit a Banyoles (Diòcesi de Girona).

Diumenge dia 8, a les 10 h. Presideix la «Misa de Romeros» al Rocío de Montcada.

A les 17.30 h. Presideix l'acte del Dia de l'Apostolat Seglar de la Diòcesi de Terrassa, al Teatre Principal de Terrassa.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en la seva festa titular i en el Dia de l'Apostolat Seglar de la Diòcesi de Terrassa.

▶ NOTÍCIES

Aprovat el decret de virtuts heroiques del P. Jacint Alegre, S.I, terrassenc. En l'audiència concedida al cardenal Angelo Amato, SDB, prefecte de la Congregació per a les Causes de Sants el papa Francesc ha aprovat el decret on consta que el P. Jacint Alegre i Pujals visqué de manera heroica les virtuts cristia-

X Aniversari de la Diòcesi de Terrassa

El diumenge dia 15 de juny es compliran deu anys de la creació de la Diòcesi de Terrassa mitjançant la butlla *Christifidelium salutem* del papa sant Joan Pau II.

A les 6 de la tarda: Presentació de la Miscel·lània amb motiu dels deu anys de vida diocesana.

A les 8 del vespre: Celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

nes. Per aquest motiu rep el tractament de Venerable. El P. Alegre, nascut a Terrassa, es dedicà als malalts i va voler que a Barcelona hi hagués un lloc per als malalts crònics sense recursos. És el Cottolengo, inspirat en l'obra de sant Josep Benet Cottolengo a Torí (Itàlia).

Confirmacions d'alumnes del Col·legi El Pinar. El dimarts dia 6 de maig, Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la Catedral i administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de 104 alumnes del col·legi El Pinar de Nostra Senyora de Valldoreix, regentat per les religioses Filles de Santa Maria del Cor de Jesús.

▶ AGENDA

6è Aplec de Famílies de la Diòcesi. Lloc: Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. Lema: «La família: alegria del món.»

Programa:

—11.30 h Acol·lida i gimcana familiar. Mostra dels Moviments familiars de la Diòcesi.

—13.00 h Pregària a la Mare de Déu de la Salut i ofrena floral.

—14.00 h Dinar en famílies (cal portar pic-nic).

—16.00 h Animació infantil pel grup Bufanúvols. Dinàmica per a Adults a partir de la *Carta a les famílies* del papa Francesc.

—18.00 h Celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe de Terrassa.

Dia de l'Apostolat Seglar. El diumenge dia 8 de juny, solemnitat de la Pentecosta, és el Dia de l'Apostolat Seglar a la Diòcesi de Terrassa. La convocatòria d'enguany té un caràcter obert, de nova evangelització i d'homenatge a sant Joan XXIII i sant Joan Pau II. Lloc: Teatre Principal de Terrassa.

Programa:

—17.30 h Acol·lida.

—17.45 h Informació de la delegació de l'Apostolat Seglar. Obertura de l'acte a càrrec del Sr. Bisbe de Terrassa.

—18.00 h Representació de l'òpera-collage *Pacem in terris* a càrrec de la Delegació Episcopal de Pastoral Universitària i Món de la Cultura. Entrada lliure, aportació voluntària. Reserva: seglaterrassa@gmail.com

—19.30 h Comiat.

Exercicis espirituals i recessos. Del divendres 6 al diumenge 8 de juny: Per a homes, dirigits pel P. José M.ª Fernández-Cueto cpcr. / Dissabte 14 de juny, d'11 a 18 h: Recés per a senyores, dirigit per la M. Maria Lourdes i un sacerdot. / Diumenge 15 de juny, de 10 a 14 h: Recés per a homes, dirigit pel P. Enrique Martín Baena cpcr. Lloc: Casa Nostra Senyora de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui. Atesa per les Religioses Cooperadores Parroquials de Crist Rei. Tels. 938 654 496 i 697 840 559.

▶ EN LA PAU DE CRIST

La **Gna. Montserrat Quingles Pal**, de la Sagrada Família d'Urgell, ha mort a Matadepera el 28 de març, als 90 anys d'edat i 63 de professió religiosa. Les exèquies es van celebrar a la capella de la Casa religiosa a Matadepera.

La **Gna. Maria Travé Porta**, de la Sagrada Família d'Urgell, ha mort a Matadepera el 7 d'abril, als 99 anys d'edat i 66 de professió religiosa. Les exèquies es van celebrar a la capella de la Casa religiosa a Matadepera.

REMAD MAR ADENTRO

La paràbola del buen comunicador

En el pensamiento del papa Francisco tiene un lugar destacado la categoría del «encuentro», por supuesto del encuentro interpersonal. Él valora mucho el hecho de no aislarse, no encerrarse en sí mismo, o en la propia institución, sino en salir, en comunicarse, en «hacerse prójimo». Por eso, utiliza con libertad un sustantivo poco frecuente entre nosotros: la *proximidad*, que se puede definir como la tendencia o el hábito —y si quieren la virtud— de «hacerse prójimo». La *proximidad* es mucho más que la proximidad. Se puede estar próximo a una persona, pero no sentirla como prójimo; se puede estar a la vez próximo a alguien y muy lejano de él en cuanto a los sentimientos.

Me he formulado estas reflexiones leyendo sus homilias del tiempo en que era arzobispo de Buenos Aires y, en especial, leyendo el mensaje que hizo público el pasado 24 de enero, fiesta de San Francisco de Sales, patrono de los periodistas, para la Jornada de las Comunicaciones Sociales, que coincide con este domingo de la Ascensión del Señor y que este año tiene este lema: «Comunicación al servicio de una auténtica cultura del encuentro.»

¿Cómo poner la comunicación, que hoy cuenta con tantos avances técnicos, al servicio de lo que

el Papa llama «una auténtica cultura del encuentro»? El Papa recurre a una página del Evangelio: Un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Quién es mi prójimo?» (Lc 10,29). Jesús le contestó con la parábola del «buen samaritano», que —dice el Papa— es también la parábola del buen comunicador. Porque el que comunica se hace prójimo, se hace cercano.

Y ahí hace el Papa unas afirmaciones muy bellas: «No basta transitar por las calles digitales, es decir, estar simplemente conectados; es necesario que la conexión esté acompañada de un verdadero encuentro. No podemos vivir solos, encerrados en nosotros mismos. Necesitamos amar y ser amados. Necesitamos ternura. Las estrategias comunicativas no garantizan la belleza, la bondad y la verdad de la comunicación. El mundo de los medios de comunicación no puede ser ajeno a la preocupación por la humanidad, sino que está llamado a expresar también ternura. La red digital puede ser un lugar rico en humanidad; no una mera red de cables, sino de personas humanas. La neutralidad de los medios de comunicación es aparente: sólo aquel que comunica poniéndose en juego a sí mismo puede representar un punto de referencia. El compro-

miso personal es la raíz misma de la fiabilidad de un comunicador. Precisamente por esto, el testimonio cristiano, gracias a las redes sociales, puede llegar a las periferias existenciales.»

Quien conozca algo del pensamiento del papa Francisco quedará admirado de la presencia de categorías muy suyas —como encuentro, ternura, salir a las periferias existenciales— en el fragmento que acabo de citar. El Papa propone los principios del humanismo cristiano al sorprendente y engrandecido mundo de los medios digitales de comunicación.

Y, a la luz de este humanismo, nos dice algo muy serio. Veán: «No se ofrece el testimonio cristiano bombardeando con mensajes religiosos, sino con la voluntad de darse a los otros.» Como lo hizo el «buen samaritano» de la parábola del Evangelio de Lucas. Estos principios valen no sólo para los comunicadores profesionales, las personas que trabajan en los grandes y nuevos medios de comunicación social. Valen para todos. Porque, gracias sobre todo a las nuevas técnicas de comunicación, todos somos emisores y receptores de mensajes.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa